

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ sint privilegia Novitiis concessa. punct. 10 [i.e. 11].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

Quæ sint privilegia novitiis concessa.

SUMMARIUM.

- 1 Satis est probabile omnia privilegia concessa professis novitiis communicari?
- 2 Possunt absolvi, & absolvi à peccatis reservatis.
- 3 Possunt dispensare, & dispensari in votis, & in preceptis ieiuniorum, & festiuitatum.
- 4 Lucrari possunt indulgentias aliis religiosis concessas.
- 5 Gaudent privilegio canonis.
- 6 Item privilegio fori.
- 7 Possunt orationibus sacris insigniri.
- 8 A quo Prælatu ordines suscipiendi sunt.
- 9 Exempti sunt à gabellarum solutione.

1. Satis probabile est omnia privilegia religiosis professis concessa novitiis communicari; quia esto propriè religiosi non sint, sunt tamen in via ad illud, & in communi acceptione sic appellantur; eaque de causa tanquam partes, & membra religionis numerantur. Sic Dominicus c. religio. §. quammis num. 3. de sentent. excommunicat. in 6. Henric. lib. 7. de indulgent. c. 22. num. 7. Molin. 1. 1. de iustit. disp. 139. vers. prater hos. Azor. 1. p. instit. moral. lib. 12. c. 2. §. 10. Sanch. lib. 4. sum. c. 39. n. 17. & lib. 7. c. 10. in fine. n. 22. Suar. to. 3. de Relig. lib. 5. c. 16. n. 17. fine. & tom. 4. tract. 10. lib. 9. cap. 1. n. 18. Sed vt clarius hæc communis doctrina innotescat, descendamus ad principaliora privilegia religiosis concessa, & videamus breuiter, qualiter novitiis competunt.

2. Primò possunt absolvi, & absolvi à peccatis reservatis, quia hoc privilegium ferè omni religioni concessum est, & consequenter singulis illius partibus: specialiter concessum est Societati; vt constat ex compendio privileg. verbo absoluitio; & tradit Suarez de potestate passiva absoluitio tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 24. n. 5. & de potestate actiua tract. 10. lib. 9. c. 2. statim in princ. iunctis iis, quæ dixerat de potestate prædicandi, cap. 1. num. 18.

3. Secundo possunt dispensari, & dispensari in votis, sicut alij religio, de qua potestate, superiori tract. disp. 2. diximus. Item præceptis ieiuniorum, & festiuitatum, sicuti possunt alij clerici seculares à suis Prælati; quia dum in probatione à Prælati regularibus reguntur; & tradit Suarez tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 14. num. 8. in irregularitatibus autem bene possunt sicut alij clerici à suis Prælati ob rationem dictam. An verò possint dispensari ex privilegii concessis aliis religiosis? Verius est non. Quia regimini novitorum expediens non est hæc concedi dispensationem. Aliàs possent dispensari in ordinibus sumendis non seruatis interstitiis, vt extra tempora; & tradit Suarez lib. 2. cap. 14. num. 9. Ex privilegio autem Societatis concessa à Paul. 3. verbo dispensatio §. 1. possunt novitij dispensari super irregularitate, si quam incurrerent, eo quod excommunicati; aut suspensi, aut interdicti, aut in loco interdicto celebrauerint, aut ordines susceperint; solum requiritur, vt bona fide in novitiam existant, hoc est parati sint vota emittere: Sic Suarez d. lib. 2. c. 4. à num. 6.

4. Tertio lucrati possunt indulgentias aliis religiosis concessas; habetur compendio privileg. societatis verbo indulgentia in fine.

5. Quarto gaudent privilegio canonis, deciditur, cap. religio de sent. excomm. in 6.

6. Quinto gaudent privilegio fori, ne possint à iudice seculari puniri, saltem dum in novitiam perseverant, aliis relatis docet Azor. 1. p. instit. moral. lib. 12. c. 2. §. 20. Sanchez lib. 6. sum. c. 10. n. 10. Barbola 2. p. de potest. Episcop. alleg. 12. n. 37. Farinac. praxi. 1. p. quest. 8. n. 46. ampliat. 16.

7. Sexto possunt iuxta satis probabilem sententiam ordinibus etiam sacris insigniri; quia nullibi prohibitum est. Nam Text. in cap. monasterii 19. q. 3. quia à communi sententia in contrarium adducitur non de receptione ordinum, sed de professione loquitur, vt constat ex contextu; & tradit Suarez tom. 5. de censur. disp. 10. sect. 5. num. 13. & tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 16. num. 17. & tom. 4. tract. 8. lib. 2. num. 12. Sanch. lib. 6. sum. cap. 10. num. 19. Layman lib. 4. tract. 5. cap. 4. n. 5. in fine. Quod adeo verum est, vt Prælati illi regulares, qui potestatem habent conferendi ordines minores, possent ea novitiis sui conuentus conferre, iuxta Textum in cap. quoniam videmus 1. 69. distinct. & notauit Suarez tom. 4. de Religione tract. 8. lib. 2. cap. 29. à num. 12.

8. Solum est dubium à quo Prælatu possint ordinibus sacris insigniri, vel dimissoria ad ordines conferri? Et quidem seculo speciali privilegio Prælatu regularis in hac parte nihil potest, quia huiusmodi Prælatu solum habet in novitios iurisdictionem;

subditis; quia religionis ingressu facti sunt novitij personæ Ecclesiasticæ, & Prælatu regularis concessione Pontificis iurisdictionem Ecclesiasticam in illos habet. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 16. num. 18.

8. Tertio deducitur, novitium delinquentem puniri posse à Prælatu regulari non solum quando delinquit aduersus regulas, & constitutiones religionis, sed etiam quando delinquit in re grauissima, & pœna mortis digna. Quia Prælatu regularis iurisdictionem habet in foro externo non solum aduersus professos, sed etiam aduersus novitios, quatenus partes sunt, & membra religionis ab omni alia iurisdictione exempta: Sic docent Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 16. num. 18. Sanchez lib. 6. Decal. cap. 10. numer. 10. 11. & 12. Barbola 2. p. allegat. 12. num. 37. & alij apud ipsos Dices novitio impediri non posse liberum è religione egressum: quia à iure conceditur, cap. statum de Regularibus cap. non solum eodem tit. in 6. Ergo novitius volens religionem desere puniri non potest pœna carceris, aut alia pœna religionis egressum impediende.

Concedit Sanchez dicto cap. 10. num. 14. consequentiam, & fauet Syluest. verbo religio §. 9. 7. Neque obinde delictum manebit impunitum; sed puniri poterit à iudice seculari, vel Ecclesiastico, cui alias novitius egressus è religione subditur. Verius tamen censetur, quod tradit Suar. dicto cap. 16. numer. 18. Possit inquam Prælatu regularem punire novitium delinquentem, etiam egredi volentem pœna culpa proportionata. Quia in illum iurisdictionem habet, à qua erat conueniens eximi ob solum voluntatem egrediendū: daretur enim anfa novitiis delicta committendi: Neque obstat ex hac parte impediri egressum; quia est per accidens, & ratione culpæ ab ipso novitio commissa. Possit vero sententia, & condemnatione delicti obligare potest Prælatu regularis novitium, sub præcepto, & censuris ad illam subeundam; sicuti potest Prælatu Ecclesiasticus sibi subiectos, quia hæc obligatio in eadem iurisdictione fundatur. Sanch. lib. 6. cap. 10. num. 17. An autem tempore novitio possit pœnam exequendam post religionis egressum non caret difficultate; quia eo ipsa cessat subiectio Prælati regularibus. Ad verius censetur potest; quia est præceptum, sententia data subito, quam acceptatam ipse propria autoritate fugere non potest; secus esset si more religioso, & absque figura iudicij pœnitentia imponeretur; tunc enim cessaret eius obligatio, quia censetur imposita novitio, quatenus religionis membro, & dum tale est: Sic Sanch. lib. 6. sum. cap. 10. num. 13.

9. Quarto deducitur quid dicendum sit de casuum reservatione: an inquam novitius obligatus sit illud decerere servare, ita vt non possit alteri ab assignatis à superiore confiteri? Quia iure si religio audiunt confessiones ex iurisdictione concessa à Summo Pontifice, sed mediis suis Prælati, vt sit in Societate Iesu potest Prælatu regularis confessorius à se designatis ita limitatam concedere iurisdictionem etiam comparatione novitiorum, vt ad casus reservatos non extendatur. Nam cum liber sit in hac concessione potest pro libro eam extendere, vel coarctare. Paul. Layman lib. 4. sum. tract. 5. cap. 4. num. 4. vers. colligitur & Suar. tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 17. num. 12. Verum si religio ex facultate ab ipso Pontifice immediatè concessa audiunt confessiones, ipsaque facultas generalis sit ad omnes fideles, sine dubio poterunt ex vi illius novitorum confessiones audire; quia verè sunt fideles. Neque ex reservatione casuum facta pro religiosis manent excepti, cum verè religio non sint: Sic tanquam certum tradit Suarez d. c. 17. num. 12. Quapropter solum est difficultas; an virtute cruciatæ, aliorumque privilegiorum, quæ in favorem præcipue pœnitentium conceduntur possint absolvi, sicut & alij seculares. Item an possint absolvi ab Episcopo, alijque parochis, sicut alij fideles in eadem diocesi; seu parochia manentes? Cui difficultati quoad primam partem atinet, affirmatiuè respondeo. Nam privilegium bullæ generale est omnibus illam iumentibus; nullibi autem inveniuntur excepti novitij, neque videtur conueniens excipi. Ergo gaudent illo privilegio, ac proinde absolvi possunt virtute cruciatæ, & ita tenet Suar. tom. 4. de Relig. tit. 8. lib. 2. cap. 16. num. 10. Quoad secundam partem idem censent plures Doctores quia novitius esto subdatur religioni Prælati, nouumque domicilium acquirit, non censetur præcedens amittere, sed conservare; ac proinde poterit ab habentibus iurisdictionem Episcopalem absolvi, sicut antea poterat, cum secularis esset: Et ita Manuel. Rodrig. tom. 1. quest. regul. q. 2. art. 11. indicat. Sanch. lib. 4. sum. c. 37. n. 18. Ad verius censetur oppositum, eo quod Pontifex eximens religionem à iurisdictione Episcoporum non solum professos, sed etiam novitios eximere censetur; si quidem religio omnes hos comprehendit. Et licet hæc exceptio aliquo modo novitiis præiudicet, absolute favorabilis est, vt bene expendit Suarez tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 17. num. 15. & 16.

iurisdictionem, quatenus ad finem probationis, & bonum nouitij regimen in via probationis necessarium est. At nullo modo est necessarium ad supradictum finem, quod Prælati regularis concedere possit nouitio dimissorias ad ordines, imò ex tali concessione si generalis effect non leuia inconuenientia euenirent. Ergo dixi *seculo speciali privilegio*, quia Societati scilicet concessum est privilegium, vt ex licentia suorum Prælatorum possint nouitij ordinibus insigniri sicut & professus; habetur verbo *communicatio* §. 5. & notauit Suarez tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 16. num. 17. Sanchez lib. 6. sum. cap. 10. numero 22. Vbi aduertunt satis probabile esse eam facultatem professis concessam ad nouitios extendi; tamen in privilegio expressè non extendatur. Vnum tamen debet esse certum, posse nouitium tum ab Episcopo originis ordinario, tum ab Episcopo sui domiciliij. Variant tamen Doctores, an censendus sit Episcopus domiciliij ille Episcopus loci, in quo monasterium residet, an ille in cuius diocesi nouitius domicilium habebat. Suarez dicto cap. 16. num. 17. & tom. 2. de Relig. lib. 6. cap. 12. num. 9. Verus censet esse Episcopum, in cuius diocesi nouitius ante ingressum religionis domicilium habebat; quia assumptione habitus non mutatur priorum statum in statum religiosum. Ergo nec domicilium. Item quia nouitius dum in probatione existit, non habet animum firmum perseverandi, & perpetuò in monasterio manendi, sed probandi, an sibi expediat. Ceterum probabilis censet cum Sanch. lib. 4. de voto cap. 39. num. 20. & lib. 6. sum. cap. 10. num. 21. Layman. lib. 4. tract. 5. cap. 4. numer. 5. Episcopum loci; in quo monasterium existit esse Episcopum sui domiciliij; quia verè nouitius assumptione habitus domicilium mutat; siquidem absolutum animum habet perpetuò manendi, casu quo religio non displiceat: quod sufficit ad domicilij acquisitionem: omnibus enim denuò domicilium acquirentibus ea voluntas inest ibidem perpetuò manendi dum nihil aduersum euenit, aut commodius non occurrat: & tradit idem Suarez sibi contrarius tom. 4. de Relig. tract. 8. libro 2. capite 17. numer. 14. & 15. Neque ad horum ordinum susceptionem facultas regulari Prælati necessaria est; cum in hac actione nouitius non ipse, sed Episcopo subiciatur. Verum esto necessaria non sit facultas, ad decet maximè, vt conferatur Prælati regulari ordinatio fiat; aliàs præbet nouitius sufficientem causam, vt eum Prælati à religione expellat, cum in re tam graui eius consensum contempserit: Sic Sanch. lib. 6. sum. cap. 10. num. 22.

9. Septimò videntur deobligati nouitij à gabellarum solutione; quia sunt verè persone Ecclesiasticæ, & religiosæ, & privilegio canonici, & fori gaudentes. Sic tradit Molina 3. tom. de iustitia disp. 67. n. 2. Gregor. Lopez leg. 4. tit. 7. part. 1. nu. 1. Sanchez alius relatus lib. 6. cap. 10. num. 16. Layman lib. 4. sum. tract. 5. c. 4. num. 4. vers. quia & alius, tamen si Lafate de decima venditionis, c. 19. n. 50. Manuel Rodrig. q. reg. 10. 3. quest. 74. art. 9. & alius relatus Gutier. de gabellis lib. 7. q. 95. numero 29. Contrarium sentiant leui fundamentò ducti, quod bonum suorum dominium retineant, ad excolùmque redire possint. Quod certè non impedit, quin illa bona sint bona persone Ecclesiasticæ, & religiosæ. Illud verò quod subdit Lafate d. n. 50. cui consentit Gutier. dicta quest. 95. num. 37. religiosus scilicet Societatis I. E. S. V. non profusus debere gabellam, si procurator monasterij eorum bona vendat, est omnino à veritate alienum, tum quia verè religiosi sunt, sicut professi, vt definiuit Greg. XIII. in sua bulla Ascendente. Tum quia esto bonorum suorum dominium retineant, non tamen vsum; cum non possint liberè, sed pro voluntate suorum superiorum dispendere; & ita ipsem Lafate in addit. ad dictum cap. 19. num. 5. sententiam retractauit, vt bene notauit Sanch. *supr.*

PUNCTUM XII.

Qualiter nouitiatus peragendus sit, vt licita, & valida sit professio.

Tota difficultas est in explicatione Textus in cap. ad Apostolicam de Regularibus §. in c. non solum. cap. constitutionem eodem tit. in 6. & in c. 15. Trident. sess. 25. de Regularibus. In his enim cauetur neminem ad professionem admitti posse, nisi post annum probationis. Quocirca examinandum est primo an hic annus sit omnino necessarius, ita vt in nullo casu professio aliter facta valeat? Secundo; an debeat esse integer, & continuus? Tertio à quo tempore computandus sit? Quarto an in monasterio, & cum habitu nouitiorum, aliisque circumstantiis sit peragendus.

§. I.

Sine annus probationis simpliciter necessarius in omni religione.

S V M M A R I V M.

1. Annus probationis semper fuit necessarius ad licitam professionem.
2. Spectato Trident. est necessarius, ita vt nec renunciarì possit.
3. Aliqui ab hoc decreto excipiunt coningem matrimonij non consummato, sed non admittitur exceptio.
4. Alij excipiunt professum transeuntem ad aliam religionem. Sed reprobat.
5. Excipiuntur commendatarij monasteriorum, que capita sunt, ac primates ordinum.
6. Excipiuntur milites ordinum militarium.
7. Moniales ordinis B. Dominici in mortu articulo constituta.
8. Succedit monasterium in bonis sic professi, tamen alij contra sentiant.

1. **A**nnus probationis semper fuit ad professionem necessarius, vt deciditur, cap. ad Apostolicam de Regularibus, ita vt illo omisso absque consensu tum nouitij, tum religionis professio nulla esset iuxta cap. ad nostram, de Regularibus, & tradit Suarez tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 12. num. 4. Sanchez lib. 5. sum. cap. 4. n. 19. circa finem. At ex consensu nouitij, & religionis iusta causa intercedente poterat annus probationis omitti, vt habetur dicto cap. ad Apostolicam de Regularibus. Solum in religione minorum, & prædicatorum hæc renunciatio annis probationis petita non fuit, cap. non solum de Regularibus in 6. & aliter admissus suspenderetur ipso facto à receptione quorumlibet illius ordinis ad professionem, aliisque penis, quæ solent fratibus pro culpis grauib. imponi, subiiciuntur. Quod decretum post modum extensum est ad omnes religiones mendicantes, cap. constitutionem eodem tit. & lib. Verum cum in supradictis decretis non inuenitur irrita professio ex consensu nouitij, & religionis ante exactum probationis annum, ascendendum esse valuisse. Sed non obinde professi obligari manebant illi religioni, sed religioni in genere, vt colligitur ex d. cap. non solum, & tradit Glossa, ibi verbo, vestro & ex cap. constitutionem, & ibi Glossa verbo obligat. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 8.

2. At attentò nouo decreto Tridentin. annus probationis ita ad professionem necessarius est in quacunque religione tam virorum, quam mulierum, vt illo omisso professio facta nulla sit, nullamque inducens obligationem ad alicuius Regularis, vel religionis, vel ordinis obseruationem, aut ad alios quoscumque effectus vt dicit Tridentin. Quæ verba indicant sanè exclusam esse renunciationem probationis annæ petmissam in cap. ad Apostolicam de Regularibus. Alias nihil nouum Tridentin. statueret, frustrancæque esset eius constitutio. Et ita tanquam certam in iudicando, & consulendo tradit Nauarr. lib. 3. consil. tit. de Regular. conf. 33. in 1. edit. & consil. 62. in 2. num. 5. Manuel. 2. tom. sum. c. 6. n. 10. & tom. 3. regul. quest. 95. art. 7. Azor. 1. p. instit. moral. c. 4. q. 9. Suarez. tom. 3. de Relig. li. 5. c. 12. sine n. 5. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 19. Lessius lib. 2. c. 4. dub. 7. n. 59. Barbosa 3. p. de potestate Episcop. alleg. 101. nu. 17. & 31. Garcia n. p. de benef. c. 9. n. 6. tamen Lessius & Sanch. indicent contrarium esse probabile. Quod in praxi non citò, vbi concilium Trident. receptum est.

3. Difficultas est; an ab hac regula generali aliqui casus excipiantur? Primus excipi potest coniux, qui matrimonio non consummato ad religionem transit, qui tunc intra bimestre videtur non solum posse, sed teneri profiteri, cap. ex publico de conuersatione coniugator. Ne coniux in seculo manens teneatur diu expectare matrimonij dissolutionem. Sed iure optimo hanc exceptionem communiter Doctores non admittunt, vt videtur est apud Sanch. lib. 1. Lessius lib. 2. cap. 41. dub. 7. num. 59. in 2. edit. Basilius Legionens. lib. 2. de matr. cap. 9. num. 2. Ioan. Gutier. de matrim. cap. 5. n. 11. Ratio est, quia Trident. generaliter loquitur, & nullum præbet fundamentum huius exceptionis. Neque ex cap. ex publico de conuersatione coniugator. Colligitur. Nam illud bimestre non conceditur coniugi ad profectum, sed ad deliberandum, an sibi expediat religionem ingredi, vt dicti Doctores firmant, ne videatur correctus Textus in cap. ad Apostolicam de Regularibus, tum religionis. Concedens probationis annum tum in fauorem nouitij, tum religionis. Adde esto bimestre ad profectum concessum esse, t. censetur Trident. decreto correctum esse, cum nulla specialis ratio in coniuge reperitur, ob quam debeat nouitiatus breuiari, imò ob statum matrimonij assumptum longiori indiget probatione. Quod si ante exactum annum probationis coniux habitum dimittat, aliâque religionem ingredi velit, cogit